

Rockoholic

ROCK -OHOLIC

C.J. SKUSE

Oorspronkelijke titel: *Rockoholic*
Oorspronkelijke uitgave: Chicken House
Copyright © 2011 C.J. Skuse
Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 Chicken House, Amsterdam

Vertaling: Valérie Janssen
Vormgeving omslag: Nanja Toebak
Omslagillustratie: Sophie Hensen
Binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4235 2
ISBN e-book 978 90 443 4236 9
NUR 284
D/2014/8899/13

www.chickenhouse.eu
www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn zus Penny. Ik sta voor eeuwig bij je in
het krijt vanwege jouw onbetaalbare advies.

*I know someday you'll have a beautiful life,
I know you'll be a star, in somebody else's sky,
But why, why, why, can't it be,
Can't it be mine?*

Pearl Jam, 'Black'

1

Droeve geest

In onze plaatselijke krant werd de dood van mijn opa beschreven als ‘een schokkend ongeluk dat het hele centrum van Bristol tot stilstand bracht’. Voor mijn moeder betekende het een vernedering die niet in woorden was uit te drukken en een week lang gefluister van haar collega’s bij de bank. Voor mij betekende het een verdriet dat een droge zee kon vullen.

Vandaag is de begrafenis en alles gaat verkeerd. Mijn opa wilde niet dat iedereen in het zwart kwam. Hij wilde dat de rouwendenden in sari’s, duikpakken of rieten rokjes en alohaspullen zouden komen. Hij wilde een groots, overdadig afscheid met vrouwelijke bodybuilders om zijn gouden kist te dragen en als afsluiting van de dag kanonnen die zijn as de lucht in zouden schieten.

‘Ik wil ook niet dat het een begrafenis wordt genoemd, Jody. Nodig iedereen maar uit voor mijn bodybarbecue. Dat klinkt veel leuker.’

Mijn moeder is het type van grijze mantelpakjes en gepoetste schoenen, en ze schaamde zich kapot voor alles wat mijn opa deed. In de rouwadvertentie in de krant stond alleen maar: ‘Begrafenis van Charles Nathaniel McGee. Graag een donatie aan kankeronderzoek, liever geen bloemen.’ Alles moest droefgeestig zijn. Een droeve geest. Zo voel ik me dus de hele dag al.

Nu zijn we in het poepchique Torrance Lodge voor de condolancebijeenkomst, en mijn moeder en zus mengen zich onder de Schotse familieleden die we in geen jaren hebben gezien en zoeken wanhopig naar redenen waarom we geen contact met hen hebben gehouden. Verschillende oude, naar zeep ruikende dames vinden het blijkbaar erg leuk om me te vertellen dat ik zo enorm ben gegroeid sinds de vorige keer dat ze me zagen, wat waarschijnlijk was voordat ik was verwekt, dus nu heb ik me uit het zicht van iedereen op de trap verstopt. Laat Halley dit maar lekker opknappen. Zij is gek op aandacht. Iedereen beschouwt haar toch al als de grote ster van de familie met al haar sportmedailles, haar *Duke of Edinburgh Awards* en olympische vooruitzichten. Ik ben het spuugzat. Mijn opa zei altijd tegen me:

‘Als je niets zinnigs te zeggen hebt, maak dan dat je wegkomt.’

Hij had ooit gedrumd in een band, tepelringen gehad, hasj gerookt en Glastonbury bezocht. Hij lag vroeger naakt te maanbaden op het dak van zijn huis, had een bungeejump gemaakt en in zijn blootje gezwommen bij het Great Barrier Reef. Hij was gek op ‘Bohemian Rhapsody’ en danste vaak door de kamer met de paspop die hij had gepikt uit een afvalcontainer bij een warenhuis van Debenhams. Hij wilde heavymetalmuziek, sushi en een chocoladefontein bij zijn condolancebijeenkomst hebben. Geen James Blunt en goedkope saucijzenbroodjes van de Lidl.

Ik ga met de koptelefoon van de iPod in mijn oren en mijn capuchon over mijn hoofd getrokken tegen de trapeleuning zitten, het schoolvoorbeeld van een probleemtieners. Ik sluit mijn ogen en beeld me in dat Jackson alleen voor mij zingt, zoals ik altijd doe wanneer ik ’s avonds in slaap probeer te vallen. Ik doe net of hij naast me ligt, zijn adem tijdens het zingen langs mijn gezicht blaast en mijn haar aait. Wanneer ik mijn ogen opendoe, werpt mijn moeder me een van haar afkeurende ‘Waarom werk

je nou niet even mee?’-blikken toe vanuit de receptieruimte waar iedereen pudding en ijs staat weg te stouwen. In de bar ernaast staan vijf kinderen, kennelijk mijn achterachterneven, ballen over de snookertafel heen en weer te rollen.

Naderende voetstappen. Hoge Nikes met blauwe merktekens. Een zwarte skinny jeans. Portemonnee aan een ketting. Wit T-shirt met graffiti. Een van mijn opa’s allerblauwste gilets. Ik trek de koptelefoon uit mijn oren.

‘Alles oké, mop?’ zegt Mac, terwijl hij een glas cola naast me op de trap zet. ‘Sorry, ik werd belaagd door een oude vent die me per se over zijn prostaat wilde vertellen. Alsjeblieft.’

‘Geeft niet, ik had Jackson,’ zeg ik. Hij rolt met zijn ogen. Mac houdt meer van musicalnummers en Lady Gaga dan van rockmuziek, maar omdat hij weet dat The Regulators de soundtrack van mijn leven vormen, heeft hij speciaal voor mij een paar van hun nummers op zijn iPod gezet. Ik heb zelf geen iPod en de goedkope mp3-spelers die ik altijd koop, gaan meestal kapot of vallen in een put, dus leen ik die van Mac. Ik wikkel de koptelefoon eromheen en geeft het ding aan hem terug.

‘Hou nog maar even bij je,’ zegt hij. ‘Ik heb in deze spijkerbroek nauwelijks genoeg ruimte voor mijn kont.’

‘Waarom draag je hem dan?’

‘*Because, because, because, because, because...*’ zingt hij. Ik vind het soms echt irritant dat hij niet gewoon antwoord geeft. Ik vraag me af of dat typisch iets voor homo’s is.

‘Ik heb je cola een beetje extra pit gegeven,’ zegt hij, ‘k dacht dat je wel een opkikker kon gebruiken.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik drink vandaag geen alcohol.’

‘Waarom niet? Vanwege Jackson Gatlin?’ zeurt hij sarcastisch. Mac moet niets hebben van mijn obsessie voor Jackson. Hij noemt hem mijn ‘denkbeeldige drugsshot’. Omdat hij mijn held is. Omdat ik ervoor heb gekozen Jacksons recente geheelonthouding te steunen. Omdat ik bijna mijn hele salaris uitgeef aan spul-

len van The Regulators: T-shirts, cd's en speciale uitgaven van dvd-boxen met al hun concerten in Zuid-Amerika. Omdat ze mijn band zijn, mijn veilige haven. *Because, because, because, because, because...*

‘Je hebt iets nodig om de dag door te komen,’ zegt hij. ‘Misschien knap je er een beetje van op.’

‘Ik wil het niet hebben. Ik wil mijn opa.’ Ik haal de maansteen uit de zak van mijn hoodie. Ik wrijf erover alsof de geest van mijn opa er als een rookpluim uit zal opstijgen. Maar het enige beeld dat in mijn hoofd verschijnt, is het beeld van mijn opa in zijn rolstoel op die laatste dag.

‘Je moet er niet over dromen, je moet het doen,’ zegt hij. Dan is hij weg. Naar beneden, steeds verder naar beneden. Het blad met drankjes valt op de stoep. Onze voetzolen dreunen door de straat. Mijn gegil. Mijn schuld.

Ik voel de golf tranen aankomen als water dat uit een kapotte leiding opwelt, maar Mac ziet het gebeuren, gaat op zijn knieën voor me zitten en legt één hand met zwarte nagels op mijn knie.

‘Oké, misschien is alcohol inderdaad niet zo’n goed idee,’ zegt hij met zijn serieuze stem. ‘Het is niet erg, kom maar hier.’ Ik heb een hekel aan Macs serieuze stem. Dan klinkt hij net als een advocaat of zoiets. Een advocaat met zwart piekhaar met aan één kant een pluk eksterblauw erin. Het ruikt naar citroen en hem omhelzen is alsof je een warme zomerboom omhelst.

‘Hij zou dit echt vreselijk hebben gevonden, Mac,’ zeg ik snif-fend en ik maak me los van zijn schouder. ‘Elke seconde ervan.’

‘Je hebt gelijk. Weet je wat ik hem al hoor zeggen? “Waar is mijn sushi, verdomme?” “Waarom laat jij jouw moeder die suffe radiozender opzetten? Daar kan je toch niet op dansen?”’ zegt hij in een bijna perfecte imitatie van opa’s Schotse accent.

Ik glimlach en veeg mijn ogen droog. Een of andere operazan-

geres zingt treurig door de luidsprekers in de buffetzaal. ‘Ik ga niet meer terug naar binnen. Ik zweer het je, als nog één opoe met behaarde lippen me op mijn wang zoent en me vraagt hoe het op school gaat, kunnen ze deze ruimte meteen voor de volgende condoleancebijeenkomst reserveren.’

Hij gaat naast me op de trap zitten. ‘Ach, het is toch bijna afgelopen?’

‘Ja, en ik heb helemaal niets gedaan. Ik heb helemaal niets gedaan om het wat beter voor hem te maken.’

‘Nou ja, over het geheel genomen heeft je moeder hem wel een respectvol afscheid gegeven. Waarschijnlijk kan zij zich ook niet meer veroorloven, Jode. Het is toch allemaal goed verlopen?’

Op dat moment wordt het me opeens duidelijk, alsof de oplossing al die tijd al op mijn voorhoofd zat vastgeniet.

‘Dat is juist het hele probleem, Mac,’ zeg ik. Ik pak mijn cola met wodka kicken van de trap en sta op. ‘Het is allemaal veel te goed verlopen.’

‘Wacht even, wat ga je nou doen?’ zegt hij, maar ik giet de cola al naar binnen en trek een vies gezicht bij de flinke teug wodka die zich op de bodem van het glas had verstopt. ‘Waar ga je naartoe?’ roept hij me achterna.

‘Ik ga iets anders opzetten dan die stomme trutmuziek.’

Stel je voor: bij elkaar gekropen groepjes oude mensen die boven hun papieren bordje staan te praten; de sterke geur van lelietjes-van-dalen en de vette walm van garnalen. Het zachte gekweel van Katherine Jenkins stopt abrupt zodra ik Macs iPod op het docking station achter de bar zet, ‘Bedlam’ van The Regulators opzoek en het volume vol opendraai. De luidsprekers in alle vier de hoeken van de kamer kraken. Het geklets houdt op.

Buiten breekt het zonlicht door de metaalgrijze wolken en het overspoelt de kamer als honing. De klank van een gitaar klinkt door het geluidssysteem.

Kraak, kraak.

Nog meer gitaren, luider dan bommen.

Kraak. De hardste stem op de hele wereld krijst...

‘Dit is een waarschuwing, klootzakken! Jullie tijd zit erop...’

Een brede grijns slijt mijn gezicht in tweeën. Het is Jacksons stem.

‘Lever jullie wapens in. Nu gaan wij...’

Kraak, kraak, kraak, kraak, kraak.

‘Loooooooooooooooooooooo!’

Voordat ik het in de gaten heb, zakt mijn hand diep weg in een kristallen schaal met roze blanc-manger, graait erin en smijt een grote, kleffe klodder recht in het gezicht van de dominee.

Ik zie dat Mac met zijn superserieuze gezicht naar me toe komt. Hij is van plan me tegen te houden, me te kalmeren, maar ik ben veel te opgefokt, ik ben veel te woest en een paar van de kinderen (misschien wel die achterachterneven) doen nu ook mee.

Jackson gilt door de luidsprekers die om me heen staan. Hij moedigt me aan. Een van de neven stort zich op de kersenpavlova en propt een handvol in mijn mond. Hij lacht en ik lach ook, en dan bekogel ik hem met een bord petitfours die ik vervolgens in zijn haar smeer. Een andere neef grijpt een handvol chocolademousse en smijt deze naar een oude dame met een groene hoed. Er komen nog meer achter- en achterachterneven krijsend van plezier uit de biljartkamer aanrennen, en ze pakken handenvol broodjes en bladerdeegbakjes met ragout, die ze naar ons en naar elkaar gooien.

Ik vang een glimp op van Mac, die net buiten de receptieruimte staat. Hij heeft zijn poging om ons tegen te houden gestaakt. Hij staat nu onder een roze en wit gebloemde paraplu.

De barman schreeuwt iets en krijgt een lading vissandwiches in zijn gezicht. Oude vrouwtjes klapwieken met hun armen, kaken, en zoeken op een drafje een veilig heenkomen. De chagrijnige oude man van het postkantoor krijgt een stuk cake tegen zijn mond. Een serveerster glijdt uit in de mandarijnengelei. Vanille-

saus spettert tegen de muren. Quiche bedekt de ramen. Aan de lampen hangen blaadjes sla. Veelkleurige kledderige klodders vallen omlaag terwijl kaasvoetballen door de lucht schieten als machinegeweervuur.

‘Geef vol gas, hou je niet in.’

De lucht is gevuld met eiersalade met mayonaise, zalmsandwiches, minihapjes kip Kiev en cupcakes; de vloer is een slagveld van door gelei en ijs omvergegleden lichamen die wegkruipen om uit de vuurlinie te komen. Dit is geen begrafenis meer. Dit is een buffetbloedbad.

‘Dit is mijn oorlog, dit is mijn oooooooooooooooooo!’

Met de hulp van Jackson verwoest ik de hele receptieruimte. Vijf manische minuten vol keiharde muziek, hulpeloos gelach, gekrijs, geschreeuw, chaos, magie en rotzooi. Tegen de tijd dat mijn neven en ik buiten adem een wapenstilstand sluiten, is de ruimte een niemandsland van zoete prut en verbrijzelde taart. Hier moet ik voor boeten, hier moeten we allemaal voor boeten. Mijn moeder schiet in de hoogste versnelling van razernij zonder schokdempers en met een dubbele uitlaat. Een paar minuten lang was alles zoals het hoorde te zijn.

Ik weet zeker dat mijn opa ergens in het heelal helemaal kromligt van het lachen.

2

Smells like teen bullshit

Mijn moeder is dus echt mega over de rooie door mijn begrafenisstreken. Ze is er toch al van overtuigd dat ik een alcoholist of een junk ben, dus ze is niet eens verbaasd, alleen maar ontzet. Ik weet dat ik met dit optreden pas echt de top van de Diepe Ellende Berg heb bereikt.

‘Onverschillig, dom rotkind!’ roept ze tegen me. Ze heeft een fraai remspoor van blanc-manger op de zijkant van haar mantelpakje en haar hoofd zit half onder de slagroom. Anderen drenten doelloos achter haar langs als figuranten uit *Dawn of the Dead*. Er komen heel veel boze zuchten uit mijn moeder, afgewisseld met angstaanjagende happen naar lucht en de eindeloos herhaalde kreet: ‘God mag weten hoeveel dit gaat kosten.’

‘Ik heb het voor opa gedaan,’ probeer ik uit te leggen, terwijl de garnalen van me af druipen. ‘Jij wilde hem niet de begrafenis geven die hij zelf wilde hebben, dus...’

‘Wat hij wilde, was geen begrafenis, maar een circus,’ snauwt ze. ‘Wat hij vroeg, was belachelijk. Weet je wel hoe moeilijk ik het vandaag heb gehad, Jody?’

‘Ja.’

Mijn moeder zucht boos. Mijn moeder zucht heel vaak boos. ‘Zucht boos’ wordt meestal gevolgd door ‘wrijft vermoeid in haar ogen’ en ‘fronst geërgerd haar wenkbrauwen’. Ze heeft de laatste tijd ook wel erg veel gehad om boos over te zuchten. Aan-

houdende geldzorgen. Mijn zogenaamde drugsverslaving. Mijn vader die onze hypotheek heeft vergokt. Het internetmaatje van mijn veertienjarige zus Halley, Daniel, die in werkelijkheid een vijftigjarige vrachtwagenchauffeur bleek te zijn die Sid heette.

‘Heel moeilijk.’ Volgens mij gaat ze zo huilen. Ik zie het water al in haar ogen staan. ‘Eerst jouw vader, toen dat ongeluk en die verrekte plaatselijke kranten op onze stoep, en nu dit weer. Hoeveel vernederingen denk jij eigenlijk dat ik kan hebben?’

‘Waarschijnlijk niet veel meer,’ zeg ik, en ik bedenk te laat dat ze waarschijnlijk geen antwoord had verwacht.

Dan begint ze te huilen. Ik voel een beklemmende steek van angst diep in me.

‘Hij zou het juist megagaaf hebben gevonden, mam. Echt waar.’

Ze doet een stap bij me vandaan en loopt achteruit weg, maar kijkt me niet aan.

‘Jij gaat nu je excuses aanbieden aan Donna en Vic. Daarna ga je naar huis om de hogedrukreiniger uit de bijkeuken te halen; die breng je hiernaartoe en dan maak jij deze kamer van boven tot onder schoon. En denk maar niet dat jij morgen naar dat concert gaat. Dat kun je wel vergeten.’ Het ziet eruit alsof ze het heel pijnlijk vindt om dit te zeggen en wanneer ze zich omdraait, drupt er een traan van haar gezicht op de vloerbedekking.

Wanneer ik eindelijk thuiskom na het schoonmaken van het Torrance is het al laat. Mijn moeder en ik hebben nog een aanvaring van zeeschipachtige omvang waarbij ze net een boze giraffe is (dat wil zeggen dat haar hals heel lang wordt en haar ogen heel groot), omdat ik altijd de kant van opa kies, nooit die van haar. Dan laat ik ook nog het V-woord vallen en roep ik recht in haar gezicht dat ze kan verrekken. Het is niet mijn bedoeling, het is er gewoon uit voordat ik er erg in heb.

Ze verscheurt mijn concertkaartje voor The Regulators en op dat moment is mijn leven officieel voorbij.

Ik kan niet helder meer nadenken. Ik kan niet helder meer zien. In mijn hoofd is een festival van frustratie aan de gang en de onrechtvaardigheid van dit alles verblindt me gewoon. Ik besluit te vertrekken. Ik stop alle belangrijke zaken in mijn rugzak – kleren, een paar boeken van Stephen King, mijn huidige schetsboek van Jackson, tandenborstel, het T-shirt van eBay dat ik uit de lijst aan de muur haal – en laat een briefje voor haar achter op het tafeltje in de gang met de tekst: ‘Ben naar Mac. Doei.’

Wanneer ik door de hoofdingang van The Pack Horse binnen kom, is Mac bezig in de bediening, maar hij roept naar zijn moeder dat hij ‘effe pauze neemt’ en brengt me met mijn spullen naar de achterkamer. Die kamer wordt zelden gebruikt als slaapkamer, omdat hij helemaal zit weggestopt achter het woongedeelte van de kroeg. Macs vader Teddy gebruikt hem om zijn gigacollectie dvd’s op te slaan en Macs twee jaar oude zusje Cree gebruikt hem als haar speelkamer.

Cree is echt een schatje – blond met blauwe ogen, net als Mac voordat hij op zijn zeventiende verjaardag overstapte op zwart haar met een blauwe pluk erin. Soms brengt hij haar ’s middags naar de crèche waar ik werk en meestal is ze niet bij me weg te slaan, maar vandaag niet. Ze ziet dat ik heb gehuild. Ze blijft even rustig op Macs schoot zitten en kijkt me behoedzaam aan. Dan fluistert Mac iets in haar oor en kruipt ze over het bed naar mij toe om me een knuffel te geven. Ze aait zelfs een paar keer over mijn schouder alsof ze wil zeggen: ‘Rustig maar, het komt heus wel weer goed.’

Ze is al helemaal klaar om naar bed te gaan en is net in bad geweest. Haar haren ruiken naar kersentaart.

‘Dank je wel, Cree,’ zeg ik, en ik omhels haar.

Ze wurmt zich los en kijkt me met haar grote blauwe kijkers aan. ‘Waarom huilt jij?’

‘Ik ben een beetje verdrietig.’

‘Gaat jij straks ook dood?’

‘Nee.’

‘Waarom huilt jij?’

‘Ik ben een beetje verdrietig.’

‘Dody verdrietig?’

‘Ja.’

‘Ik heb dokterstas.’

‘Ga maar halen, dan spelen we doktertje.’

Ze kruipt meteen van het bed af en rent weg door de gang.

‘Je hoeft echt niet met haar te spelen, hoor,’ zegt Mac. ‘Ik kan ook zeggen dat er een spook in de kast zit of zo.’

‘Hoeft niet,’ zeg ik, terwijl ik aan een losse draad van het bovenlaken peuter. ‘Ik ben graag in Crees wereldje. Dan hoef ik tenminste even niet in mijn eigen wereld te zijn.’

‘Je hebt gedaan wat Charlie volgens jou had gewild. Oké, het was krankzinnig en je hebt waarschijnlijk voor honderden ponden aan schade aangericht, maar ja, zo ben jij nou eenmaal, hè?’

Mac praat uit ervaring. Hij is er meer dan eens bij geweest wanneer ik weer eens iets stoms uithaalde en voor honderden ponden aan schade aanrichtte, meestal in een dronken bui, en meestal is hij degene die namens mij zijn excuses aanbiedt, de boel schoonmaakt of mij naar huis draagt. Hij is eerder mijn maatschappelijk werker dan mijn beste vriend. Als hij er niet was geweest, was ik nu allang verlamd, zwanger of dood.

‘Mijn moeder heeft nu een nog grotere hekel aan me,’ mompel ik.

‘Ze heeft heus geen hekel aan je. Ze... ze snapt jou gewoon niet. Ze snapte Charlie ook niet echt, hè? Ze was niet zoals jullie, als twee billen in één broek.’

Ik knik. ‘De dag nadat hij was overleden, stopte ze al zijn spullen in dozen. Zijn boeken, zijn hasjpijpen, zijn kleren. Allemaal in dozen voor een of ander goed doel.’